

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 4/2021
20.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Ђурашиновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мића Петровић, адвокат из ..., ради предаје у посед, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, на седници одржаној 20.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби против пресуде Првог основног суда у Београду П 38971/13 од 11.09.2018. године, СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН Виши суд у Београду.

Образложење

Виши суд у Београду се решењем Гж 20214/18 од 19.11.2020. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање по жалби туженог и списе предмета доставио Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Апелациони суд у Београду није прихватио уступљену надлежност, па је списе уз акт Гж 7419/20 од 29.12.2020. године, доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући негативни сукоб надлежности на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... 101/11 и 87/18) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је оценио да је за одлучивање стварно надлежан Виши суд у Београду.

Према стању у списима, поступајући по тужби тужиоца, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу преда у посед и на слободно коришћење подрумски простор ближе описан у изреци, и да му преда кључеве од врата. Против наведене пресуде, тужени је изјавио жалбу Вишем суду у Београду, који се, након што су му списи достављени ради одлучивања о жалби, огласио стварно ненадлежним за поступање, с позивом на одредбу члана 17. став 1. у вези члана 469. Закона о парничном поступку, и одредбу члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, сматрајући да се не ради о спору мале вредности.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то: на

решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности и на одлуке у ванпарничним поступцима, док је одредбом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, предвиђено да апелациони судови одлучују о жалбама на пресуде основних судова у грађанским споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Законом о парничном поступку, чланом 28. прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Чланом 31. прописано је ако се тужбеним захтевом тражи утврђење права својине или других стварних права на непокретностима, утврђење ништавости, поништај или раскид уговора, који има за предмет непокретност, вредност предмета спора се одређује према тржишној вредности непокретности или њеног дела. Чланом 33. ставом 1. прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, а тужилац у тужби наведе да пристаје да уместо испуњења тог захтева прими одређени новчани износ, као вредност предмета спора узмеће се тај износ.

У конкретном случају, не ради се о спору о непокретностима у смислу члана 469. ЗПП-а, већ се расправља о захтеву који је кондемпнаторне и имовинско правне природе - тражи се чинидба, тј. предаја непокретности на коришћење тужиоцу. Вредност наведена у тужби у овом случају представља вредност предмета спора. Спор са оваквим захтевом не представља спор о непокретности, како то погрешно налази Виши суд у Београду, јер спорови о непокретностима подразумевају спорове о утврђењу, заснивању и престанку права својине и других стварних права на непокретности. Околност што се тужбом тражи предаја, не утиче на другачију оцену правне природе тужбеног захтева, јер такав захтев не подразумева утврђење било ког права на непокретности, већ само чињеницу која представља основ за предају. Имајући ово у виду, да ли се ради о спору мале вредности, цени се управо у складу са одредбом члана 468. став 1. ЗПП.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 11.10.2013. године, а као вредност предмета спора наведен је износ од 10.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 3.000 евра. То значи да се ради о жалби на пресуду у спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, па применом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Београду стварно надлежан за одлучивање о жалби на првостепену пресуду.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић